

Arrest

nr. 132 540 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X, X, X en X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun vier minderjarige kinderen X, X, X en X, en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 5 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoeker en derde verzoeker kwamen op 8 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 11 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 20 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 20 maart 2012, nr. 77 663).

1.4. Verzoekers dienden op 29 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 4 april 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing werden door de Raad verworpen (RvV 5 oktober 2012, nrs. 89 195, 89 196 en 89 197).

1.6. Op 12 juli 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard (nadat de beslissing eerder tot twee keer toe werd ingetrokken).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) werden afgeleverd . De Raad vernietigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard (RvV 29 november 2012, nr. 92 391), maar verwierp het beroep ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten (RvV 29 november 2012, nr. 92 392).

1.9. Verzoekers dienden op 13 juni 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 17 februari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 23 juni 2014, nr. 126 050).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 februari 2014 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : T.(...) voornaam : M.(...) G.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 17 februari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.
In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : T.(...)

voornaam : K.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 17 februari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

- ten aanzien van derde verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : T.(...)

voornaam : R.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14 februari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Via aangetekend schrijven van 21 mei 2014 maakte de eerste raadvrouw van verzoekers bijkomende (medische) stukken over aan de griffie van de Raad om hun dossier verder aan te vullen.

2.2. Aangezien noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de regeling van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat het verzoekschrift buiten de beroepstermijn nog verder wordt aangevuld met bijkomende stukken, dienen deze gegevens, ter vrijwaring van de rechten van verdediging van de verwerende partij, uit de debatten te worden geweerd.

2.3. De verwerende partij werd op 31 maart 2014 in kennis gesteld van het beroep zoals bedoeld in artikel 39/72, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en bezorgde op 4 april 2014 het administratief dossier aan de griffie waarbij zij op 8 april 2014 per aangetekend schrijven een nota met opmerkingen voegde. De Raad merkt echter op dat er geen elektronische versie van de nota met opmerkingen werd overgemaakt.

2.4. Artikel 39/72, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor wanneer geen afschrift per elektronische post werd overgezonden:

“Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en dit op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.”

Krachtens voormeld artikel 39/72, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de nota met opmerkingen niet ontvankelijk en dient het stuk bijgevolg uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het gelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Tenslotte voeren verzoekers tevens machtsmisbruik aan. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“Tegen de beslissingen van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 17 februari 2014 (kennisgeving 17 februari 2014) en dd. 14 februari 2014 (kennisgeving 14 februari 2014) (stuk 5) waarop de bevelen zijn gebaseerd, werd in datum van 14 maart 2014 beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezitten de verzoekende partijen nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande dit gegeven kregen de verzoekende partijen toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 6) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende

beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen! Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien zij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én zij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Pari. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Zij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden." (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede

categorie niet het geval is. De bestreden beslissingen zelf zijn bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer no g, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het billijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

"In datum van 24 februari 2014 en 27 februari 2014 (kennisgeving postdatum + 2 werkdagen) werd aan de verzoekende partij en, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, stuk 2 en stuk 3, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

"Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdelins een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwiideringssmaatresel mas in se en seval verwiiderd worden naar het land waar hii een reël risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non — refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006). "

(Pari. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissingen geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reël is (zie hierna).

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKF beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met enkele factoren, zoals het beginsel van non-refoulement, hetgeen ook indirect refoulement inhoudt.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;*
- b) Het familie - en gezinsleven;*

c) *De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. "*

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissingen te blijken, quod non.

De bestreden beslissingen houden niet afdoende rekening met de persoonlijke factoren waarin de verzoekende partij en, en dan meer bepaald de tweede verzoekende partij, zich bevinden.

4.2.2.

De bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) dd. 24 februari 2014 en 27 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1, stuk 2 en stuk 3) werden door de verwerende partij bijgevolg niet afdoende gemotiveerd. De bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en is immers louter en alleen ingegeven op basis van het motief "betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bevelen om het grondgebied te verlaten - bijlage 13 quinquies - in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 14 februari 2014 en 17 februari 2014 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissingen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij en immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel.

Dit is in casu zeker niet het geval.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen meerdere wets - en verdragsbepalingen schendt, hebben de verzoekende partij en er alle belang bij om huidige procedure te voeren. Dit werd eveneens bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 maart 2009, n ° 38.992.

In haar land van herkomst, vier jaar geleden, is de tweede verzoekende partij het slachtoffer geworden van een ernstige traumatische gebeurtenis dewelke gepaard gaat met ernstige gevolgen voor de toekomst van de tweede verzoekende partij. Haar terugsturen naar het land van herkomst zou haar blootstellen aan ernstige schade en zou een schending van artikel 3 E.V.R.M. betekenen. In haar eerste asielaanvraag kon tweede verzoekende partij van dit "incident" geen melding maken. Zij was té getraumatiseerd en wou kost wat het kost vermijden dat haar echtgenoot (eerste verzoekende partij) en de familie in het land van herkomst op de hoogte komt van hetgeen zij heeft meegemaakt.

Tot oktober 2013 heeft de tweede verzoekende partij nooit haar verhaal verteld (stuk 7, verklaring Dr. De Cat). Op aangeven van Dr. Decat stemde tweede verzoekende partij in met een psychotherapeutische behandeling bij de psycholoog, Dr. Hilde Keunen. Geleidelijk aan ontstond er zowel bij de psycholoog als bij Dr. Decat een therapeutische vertrouwensband waarbij de tweede verzoekende partij, uiteindelijk, na al die jaren het trauma kon verteld krijgen.

De tweede verzoekende partij kon pas dit incident ten overstaan van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen vertellen nadat zij werd bijgestaan door haar vertrouwenspersoon, Dr. Hilde Keunen. Het is pas nadat Dr. Hilde Keunen tweede verzoekster verzekerd had dat zij aanwezig zou zijn als een vertrouwenspersoon bij het Commissariaat — Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de tweede verzoekende partij kon ingaan om haar persoonlijke problemen te bespreken.

Het gehoorverslag dd. 4 november 2013 waarin de tweede verzoekende partij haar verhaal heeft gedaan van hetgeen zij heeft meegemaakt, en dewelke gevolgen dit heeft voor de toekomst van de tweede verzoekende partij alsook het dochtertje [E.], bevindt zich in het administratieve dossier van de verzoekende partij en.

Bijgevolg is de verwerende partij op de hoogte van de preciaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. De verwerende partij had dus de plicht de persoonlijke omstandigheden en de kwetsbare positie van de tweede verzoekende partij, mede in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 E.V.R.M. in aanmerking te nemen bij het nemen van de bestreden beslissingen. In casu heeft de verwerende partij dit nagelaten te doen.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij de tweede verzoekende partij niet vroeger haar verhaal heeft gedaan. Immers, o.a. de richtlijnen van UNHCR tonen aan dat het voor asielzoekers, die gendergerelateerde problemen hebben en bepaalde traumatische ervaringen hebben meegemaakt, moeilijk is om hun ervaringen te delen:

"35. Les personnes présentant des demandes liées au genre, en particulier les rescapé(e)s d'actes de torture ou de traumatismes, ont besoin d'un environnement bienveillant, dans lequel elles peuvent être rassurées de la confidentialité de leur demande. Certain(e)s requérantes, à cause de la honte qu'elles ou ils éprouvent face à ce qui leur est arrivé ou du fait de leur traumatisme, peuvent être hésitant (e) s à

discerner dans toute son étendue la persécution subie ou crainte. Elles ou ils peuvent continuer de craindre certaines personnes en position d'autorité ou redouter d'être rejeté(e)s et/ou d'être l'objet de représailles de la part de leur famille et/ou de la communauté. »

(stuk 8: UNHCR, Principes Directeurs sur la Protection Internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés ; 8 juillet 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3e4141744.html>)

UNHCR geeft daarom ook een aantal aanbevelingen over de wijze waarop dergelijke asielaanvragen behandeld en omkaderd dienen te worden. Ook de Raad van Europa erkent de specificiteit van gendergerelateerde asielaanvragen en de moeilijkheden voor vrouwen om op zelfstandige basis een bescherming te eisen. De overheid moet deze personen daarom bijstaan en het vaststellen van de nood aan bescherming niet in de weg staan. De Raad geeft onder andere de volgende aanbevelingen:"9. In order to ensure that asylum procedures are sufficiently sensitive to gender-related claims, the Assembly further recommends that member states:

9.1. identify women and girls that may have faced gender-based violence and gender -related persecution as early in the process as possible, and where appropriate ensure that they are registered in their individual capacity in order to remain independent of their husbands or male relatives when pursuing their applications;

9.2. ensure that women who might suffer trauma due to gender-based or other forms of violence are given sufficient time to reflect and recuperate before the asylum procedure is initiated, if necessary on the basis of a special temporary residence permit, which should however not preclude or replace the subsequent long-term

residence permit that could be granted once refugee status has been established;

(...)

9.4. ensure that women fill out their asylum application by themselves and that this is not done for them by husbands or other relatives; "

(...)

(stuk 9: CoE PACE Doc. 12350 Gender-related claims for asylum; 26 July 2010)

De Raad maakte verder nog een aantal relevante vaststellingen in zijn rapport om de behandeling van gendergerelateerde asielaanvragen te verbeteren. Deze vaststellingen tonen eveneens aan dat traumatiserende en gewelddadige ervaringen niet makkelijk meegedeeld worden bij de asielinstanties.

"4. It is not only in the legal assessment of whether there is gender-related persecution or gender-specific violence amounting to persecution that states often fail to give proper weight to gender. Women also have additional hurdles to overcome in the asylum procedure. The interview situation is often gender insensitive. If the setting of the interview and the approach of the interviewer is gender insensitive, there is a risk that a female asylum seeker may feel uncomfortable or threatened. This might prevent her from correctly putting forward her story and relevant circumstances. If the interviewer is gender insensitive, or uses non-relevant country of origin information, the wrong questions may be asked and an incorrect analysis may be made of the answers. Even if states properly take gender-related issues into account in the legal assessment of the asylum claim, these other flaws, such as the setting up of the interview, may undermine the quality of the asylum information obtained and the whole basis on which the asylum decision is taken.

5. Asylum seekers and refugees are vulnerable in their host country. Female asylum seekers and refugees are even more vulnerable. They may face discrimination because they are aliens or on the basis of their ethnicity or simply because they are women.

They may continue to face violence in their community, even in their new host country or amongst their family members or relatives. They may fear expulsion if they complain to the authorities and have a number of other problems in obtaining legal protection. They may also face particular problems due to their gender in reception and detention centers.

55. Female asylum seekers face additional problems upon arrival and during their stay in the host country. First of all, their access to the asylum system itself might be impaired due to discrimination. One example is the queue at the asylum office, which might be open only for a limited time per day and in which it might be difficult for a women to claim her place against men who may show her little consideration. Asylum-seeking women who have families are often supposed to care for the children, making it more difficult for them to access the asylum procedure. Many refugee and asylum-seeking women are also dependent on the status of a male family member who is or has been the principal applicant in an asylum claim. He may directly receive and retain control over any financial or other material assistance that is provided.

Female asylumseekers are often victims of discrimination in the host country, just like women in general face discrimination in society. However, in the case of a female asylum seeker the consequences are multiplied and magnified.

(...)

64. Female asylum seekers may also have difficulties seeking necessary legal remedies. They are often in a situation of dependence vis-à-vis their husbands or families and they might have difficulties interacting with and trusting the authorities.

The authorities might not be as accessible as they should be. If in an irregular situation or awaiting return following an unsuccessful asylum application, the women concerned might be reluctant to seek assistance from the authorities. Female asylum seekers should be provided with assistance by counsellors and interpreters wherever appropriate. The female asylum seeker should be given a female counsellor or interpreter if there is any indication of gender-sensitive issues arising during the asylum claim. "

(stuk 9: CoE PACE Doc. 12350 Gender-related claims for asylum; 26 July 2010, verzoekers zetten vet)

Ook andere objectieve informatie toont aan dat het voor vrouwelijke asielzoekers niet gemakkelijk is om over de traumatische gebeurtenissen, dewelke zij hebben ondergaan in het land van herkomst, open te zijn ten opzichte van buitenstaanders en asielinstanties.

'Non-disclosure or late disclosure of information is something that may affect women more seriously because some women seeking asylum may feel too traumatised, feel shame or fear stigma at disclosing rape or sexual violence. A research study on the impact of sexual violence on disclosure found that asylum seekers with a history of sexual violence described more difficulty in disclosing Personal information during the interview. Alternatively, they may think such types of harm are not relevant to their claim for asylum if they have not been adequately advised about the merits of their claim for asylum.

Swana, a young woman who claimed asylum on the basis that her daughter would be at risk of FGM, disclosed much later in the process that she had suffered sexual abuse by her relative. She did not disclose this information initially because she did not want to talk about it, but she also did not know this information was relevant to her claim.

This information is crucial to her case as one of the grounds for refusal is that her relative is Christian and would therefore protect her and her daughter from FGM. She submitted this information as part of a fresh claim but the UKBA concluded that it did not amount to new evidence. The refusal of the fresh claim did not address the fact that she could no longer rely on her relatives for support if returned home.

Disclosure may also have been affected if a woman was initially dependent on her husband or other relative's claim for asylum. When a woman then makes a claim for asylum in her own right, there may be facts that had not been disclosed previously because they were not central to the husband or other relative 's claim for asylum and this should not count against her.

Arrangements made during a woman 's interview or appeal hearing may also affect disclosure of her account of events. If a woman is being interviewed by a male interviewing officer and/or by a male interpreter, or because she does not feel the place is sufficiently private, she may not feel sufficiently at ease to disclose such information.

(...)

The High Court has accepted that asylum applicants may be "unable" to disclose that they have been raped. In this case the Secretary of State was not prepared to accept the applicant's latest account because she did not consider it credible that an asylum seeker would keep quiet for seven years about events central to her claim. Where an applicant suffers from rape trauma syndrome and PTSD, the High Court found that if the evidence of the ill-treatment is accepted as being apparently credible, it was perverse to argue that the applicant was able but unwilling to disclose the information. The High Court specified that there must also be credible evidence which explains why the new evidence was not available initially, in other words medical evidence of PTSD or rape trauma syndrome will be required. "

(stuk 10, "I feel like as a woman I'm not welcome": A gender analysis of UK asylum law, policy and practice", Asylum Aid Protection from Persecution", Christel Querton, januari 2012, [...])

Voor de verzoekende partijen is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Niet alleen zijn er de problemen van het gezin, maar zijn er ook de persoonlijke problemen van de tweede verzoekende partij. Bij een terugkeer naar de Russische Federatie dreigen de verzoekende partijen dan ook het slachtoffer te worden van schendingen van artikel 3 E.V.R.M.

De vrees van de tweede verzoekende partij kan moeilijk in twijfel getrokken worden. De tweede verzoekende partij dient te worden beschermd tegen het geweld dat haar te wachten staat in het land van herkomst. De extreme angst van de tweede verzoekende partij en de mogelijke repercussies binnen de familie maakt een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk.

De tweede verzoekende partij loopt in haar thuisland het risico opnieuw blootgesteld te worden aan fysieke en psychologische behandelingen, gelinkt aan het gender - en eer gerelateerd geweld. Deze reële risico's op een onmenswaardige en denigrerende behandelingen, en reëel risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M. worden volledig door de verwerende partij genegeerd. Er kan immers niet omheen worden gegaan dat deze mensenrechtenschendingen leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen. De tweede verzoekende partij heeft de eer van de familie geschonden. Eenmaal de

eerste verzoekende partij en/of de familie van de verzoekende partij en op de hoogte komen van het incident dat zich heeft afgespeeld, en van de "gevolgen" die dit incident met zich hebben meegebracht, loopt de tweede verzoekende partij maar ook het dochtertje [E.], het reële risico gedood te worden. De tweede verzoekende partij zal er immers van beschuldigd worden haar familie ten schande te hebben gemaakt door een gedrag dat niet strookt met de door de samenleving voorgestelde waarden en normen. De normen waar vrouwen zich aan dienen te houden worden bepaald door familie, clan en gemeenschap. Een vrouw kan door deze sociaal en cultureel bepaalde normen en waarden overtreden de eer van haar familie te schenden.

De vrees van de tweede verzoekende partij dat haar man en andere familie op de hoogte zou komen van de gebeurtenissen is meer dan reëel. Immers, de uiterlijke kenmerken van [E.] zijn zo verschillend in tegenstelling tot de rest van het gezin (ni. een blond dochtertje met "blauwe ogen"). Dat de verschillen in uiterlijk kenmerkend zijn, en dat vroeg of laat iemand op de hoogte zal komen van de ware toedracht van het gehele verhaal, blijkt eveneens uit een verklaring van Dr. Keunen.

"Ik wil misschien nog één iets meegeven dat mij opgevallen was tijdens de ondervraging. Er werd een paar keer aan [K.] gevraagd waarom zij dacht dat het zou uitkomen van haar dochtertje. Voor zover ik mij herinner, heeft zij hier niet echt een duidelijk antwoord op gegeven en leek dit wel van belang. Die dag heb ik [K.] terug gebracht naar het asielcentrum en heb toen voor de eerste keer haar, man, [H.] en de andere kinderen gezien. Ik herinner mij dat ik getroffen was door het verschil in uiterlijke tussen het dochtertje en de andere gezinsleden. Ik weet wel niet of [K.] dit zelf ook beseft en ik heb het er met haar ook niet over gehad. "

(stuk 11, verklaring van Dr. Hilde Keunen dd. 13 maart 2014).

Bovendien maakt objectieve informatie eveneens melding van het feit dat vrouwen in Rusland blijven lijden onder de discriminatie en het geweld. Eveneens blijkt dat eerwraak een veelvoorkomende praktijk is in Ingoesjetië. Vrouwen die het slachtoffer worden van seksueel geweld krijgen eveneens te maken met problemen binnen de familie.

"Geweld tegen vrouwen manifesteert zich in verschillende vormen in Tsjetsjenië en in andere republieken van de Noordelijke Kaukasus. Vrouwen lopen het risico slachtoffer te worden van gedwongen huwelijken (bruid ontvoering), polygamie, huiselijk geweld en seksueel geweld. (...)

Huiselijk geweld is in de Noordelijke Kaukasus een groot probleem. Er is geen federale wetgeving ten aanzien van huiselijk geweld en de Russische en lokale autoriteiten hebben ook geen maatregelen getroffen om het tegen te gaan. De autoriteiten beschouwen huiselijk geweld als een privézaak. In Tsjetsjenië en in overige republieken binnen de Noordelijke Kaukasus rust een groot stigma op verkrachting. Naast traumatische en psychologische problemen kunnen slachtoffers van seksueel geweld te maken krijgen met problemen binnen de familie. Schaamte, stigma, angst voor mogelijke repercussies binnen de familie en onvoldoende vertrouwen in de autoriteiten zorgen er tevens voor dat veel gevallen van seksueel geweld niet worden gerapporteerd. Daders van geweld tegen vrouwen worden zelden vervolgd en/of bestraft. "

(stuk 12, "Algemeen ambtsbericht Russische Federatie", Rijksoverheid.nl, juni 2013,

te consulteren op [http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-](http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/06/04/russische-federatie-2013-06-04-algemeen-ambtsbericht.html)

[publicaties/ambtsberichten/2013/06/04/russische-federatie-2013-06-04-algemeen-ambtsbericht.html](http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/06/04/russische-federatie-2013-06-04-algemeen-ambtsbericht.html) p. 72 - 73, verzoekers zetten vet)

"In recent years, violence against women in the North Caucasus has been on the rise, while effectiveness of legal mechanisms to protect women has been steadily deteriorating. So-called "honour" crimes, including "honour" killings and all-encompassing violence against women increasingly permeate society at large. "

(stuk 13, "So - called "honour" crimes in the North Caucasus", Parliamentary Assembly, 27 juni 2012, te consulteren op <http://assembly.coe.int/ASP/XRef/X2H-DW-XSL.asp?fileid=18934&lang=EN>, [...])

Vrouwen die hun "waarden" verloren zijn, wat in casu zeer zeker het geval is in de familieleden op de hoogte komen van de traumatische gebeurtenissen, moeten vermoord worden door de mannelijke familieleden gelet op de "eer".

"According to human rights groups, honor killings of women in Chechnya and elsewhere in North Caucasus region were on the rise. The practice was approved by Chechen leader Ramzan Kadyrov, who stated that women of "loose morals" should be killed by their male relatives. "

(stuk 14, "Country Report on Human Rights Practices 2012 - Russia", US Department of State, 19 april 2013, te consulteren op [http://www.ecoi.net/local link/245202/355126.en.html](http://www.ecoi.net/local/link/245202/355126.en.html) [...])

Eergerelateerd geweld wordt zelfs verdedigd door de autoriteiten.

"The bullnecked president of Chechnya emerged from afternoon prayers at het mosque and with chilling composure explained why seven young women who had been shot in the head deserved to die.

Ramzan Kadyrov said the women, whose bodies were found dumped by the roadside, had "loose morals and were rightfully shot by male relatives in honor killings.

"If a woman runs around and if a man runs around her, both of them are illed, "Kadyrov toldjournalists in the capital of this Russian republic. "

(stuk 15, "Président of Chechnya defends 'honour' killing", violence is not our culture, toegankelijk op 14 maart 2014

[http://www.violenceisnotourculture.org/content/president-chechnva-defends-honour-killing, \[...\]](http://www.violenceisnotourculture.org/content/president-chechnva-defends-honour-killing, [...])

Het geweld gebruikt tegen vrouwen omwille van het overtreden van bepaalde sociale normen is duidelijk gendergerelateerd.

Vrouwen die wensen te onttrekken aan het geweld in de Noordelijke Kaukasus, kunnen niet terecht in opvangtehuizen.

"Volgens bronnen zijn er geen opvangtehuizen voor vrouwen in de Noordelijke Kaukasus. "

(stuk 12, "Algemeen ambtsbericht Russische Federatie", Rijksoverheid.nl, juni 2013, te consulteren op http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/06/Q4/russische-federatie-2Q_13-06-04-algemeen-ambtsbericht.html

p. 73)

Het terugzenden van de tweede verzoekende partij naar haar land van herkomst kan tot nefaste gevolgen leiden dat ze in handen komt van de familie, hetgeen haar doodsvonnissen zou betekenen en eveneens blijkt uit de hierboven geciteerde objectieve informatie.

4.2.4.

De tweede verzoekende partij ervaart een extreme angst en heeft hierdoor ernstige psychologische en psychiatrische problemen. Sinds kort en vanaf 19 februari 2014 was de tweede verzoekende partij opgenomen op de afdeling Neuropsychiatrie van het Sint - Andreasziekenhuis te Tiel. Ondertussen kon de tweede verzoekende partij het ziekenhuis verlaten, maar haar toestand blijft precair en er is een reëel gevaar op suicide. Haar begeleidende specialist van de tweede verzoekende partij beschrijft haar toestand als ernstig.

"Patiënte is op onze afdeling opgenomen vanaf 19/02/2014 tot op heden en zal nog enige tijd hier verder verblijven. De toestand van patiënte is als zeer ernstig te karakteriseren en heeft veel te maken met grote trauma's die zich hebben voorgedaan in het land van herkomst. Patiënte is dan ook als de dood om terug te gaan naar het land van herkomst omdat doorwerking van de trauma's zeer negatieve gevolgen zouden kunnen hebben voor haar als ze teruggaat. Veel is cultureel bepaald, maar daarom niet minder belangrijk voor de veiligheid van het leven van patiënte. "

(stuk 16, verklaring van Dr. L. Ruelens)

Ook Dr. Keunen, psycholoog van de tweede verzoekende partij maakt melding van de extreme angst die zij ervaart.

"hierbij bevestig ik dat ik aanwezig was als vertrouwenspersoon op het Commissariaat — generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens de ondervraging van Mevr. [K.T.] op 04/11/13. Ik bevestig eveneens dat zij bij mij in behandeling was tot haar opname in het ziekenhuis omwille van de problemen die zij daar verteld heeft. De extreme angst om haar verhaal te doen en voor de gedwongen terugkeer liep als een rode draad doorheen de therapie. Bij ontslag zal de psychotherapie verder gezet worden. "

(stuk 17, verklaring van Dr. Hilde Keunen)

Naar aanleiding van de gebeurtenissen in het land van herkomst en gelet op het feit dat de tweede verzoekende partij te horen kreeg dat ook haar tweede asielaanvraag werd geweigerd, volgde er een in februari 2014 totale psychische collaps. Onder andere omwille van het hoog suicide risico werd de tweede verzoekende partij gehospitaliseerd op de psychiatrische afdeling van het Sint - Andreas ziekenhuis te Tiel bij Dr. Ruelens. Zij krijgt momenteel een behandeling met intraveneuze psychotrope medicatie. De toestand is wisselend en de prognose onzeker.

Volgens Dr. Decat heeft de tweede verzoekende partij een sterke en stabiele persoonlijkheidsstructuur. In normale omstandigheden is de kans, volgens Dr. Decat, op een psychische ziekte klein. Dr. Decat besluit door te stellen dat het psychisch lijden gerelateerd is

aan het trauma en de gewelddadige, vrouwonvriendelijke context in haar thuisland (stuk 7).

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet heeft de tweede verzoekende partij nood aan een intense medische en/of psychologische begeleiding. Hier in België wordt de tweede verzoekende partij immers omringd met verschillende specialisten die haar begeleiden in haar ziekte. Er is, zoals reeds aangehaald, een reëel suicide gevaar. De tweede verzoekende partij kan het leven niet meer aan. Sinds 19 februari 2014 werd de tweede verzoekende partij opgenomen op de neuro - psychiatrische afdeling van het Sint - Andreas ziekenhuis te Tiel.

Ondertussen heeft zij het ziekenhuis kunnen verlaten, maar haar toestand blijft zorgwekkend.

De tweede verzoekende partij lijdt bijgevolg aan ernstige medische/psychiatrische klachten waarvoor er in het land van herkomst geen adequate behandelingen beschikbaar, maar ook niet toegankelijk zijn. De tweede verzoekende partij heeft evenwel nood aan deze gespecialiseerde behandelingen, zonet is er een gevaar voor haar leven.

Uit objectieve informatiebronnen blijkt dat de kwaliteit van de gezondheidszorg aan het falen is in Rusland wegens het gebrek aan financiering.

"In the Russian Fédération, médical care is provided both by the state and by private médical institutions. The majority of current médical institutions are run by the state. However, the private sector is developing rapidly. Health care in Russia is in a difficult situation. According to the Minister of Health and Social Development, it is only financed from the state budget at half the amount required. About 80% of state médical institutions are financed from regional and/or municipal budgets which have inadéquate financial resources for the task and cannot secure high-level medical care.

Médical equipment is usually obsolete and basic medical institutions are understaffed at about 60% of the proper level. As a result, the quality of free medical services is falling. "

(stuk 23, UK Border Agency (Home Office), 'Russia Country of Origin Information (COI) Report, dd. 11 november 2010, p. 46, [...]; http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1290075759_russia-111110.pdf

"Jaren van conflicten in de noordelijke regio Kaukasus van de Russische federatie hebben tekorten veroorzaakt op vele vlakken in het gezondheidssysteem. "

(stuk 24, website Artsen Zonder Grenzen, dd. 28 september 2012, te consulteren op <http://www.msf-azg.be/nl/land/rusland>)

De kwaliteit van de medische zorgen in Rusland is heel slecht:

"... Access to quality healthcare remains a serious problem in Russia. Ill-advised government policies around drug treatment and HIV prevention continued to undermine Russia 's battle against the HIV epidemic, leading to significant numbers of preventable new infections and deaths. Although over 300,000 Russians die of cancer each year, with many facing severe pain, available palliative care services remained limited. As a result, hundreds of thousands of patients die in avoidable agony each year. In much of the country, the government does not make oral morphine available through the public healthcare system, or adequately train healthcare workers on modern pain treatment methods. Existing drug regulations are excessively restrictive and limit appropriate morphine use for pain relief... " (stuk 25, HRW - Human Rights Watch: World Report 2012, 22 January 2012 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)), hoofdstuk "Health issues and palliative care", te consulteren op [http://www.ecoi.net/local link/208831/314397_en.html](http://www.ecoi.net/local_link/208831/314397_en.html) [...])

Er is een groot gebrek aan medisch geschoold personeel.

"Les ressources financières allouées par l'Etat au secteur de la santé publique sont insuffisantes et approximativement le 80 pour cent des institutions médicales publiques sont financées par les budgets régionaux ou municipaux, qui n 'ont toutefois pas les ressources financières adéquates pour assurer cette tâche. Le sous-financement du secteur de la santé ainsi que la crise économique vécue par la Russie

depuis 1991 ont des conséquences également sur les infrastructures: dans de nombreuses régions, des hopitaux délabrés reposent sur des équipements obsolètes de l'ère soviétique. En outre, les institutions médicales de base sont en manque de personnel, les médecins ne sont souvent pas formés de façon adéquate et sont insuffisamment rémunérés. "

(...)

"La situation des soins de santé et plus particulièrement la question de l'accès aux soins de santé en Russie est problématique. Si officiellement toutes les personnes sont supposées recevoir les soins médicaux dont elles ont besoin de façon gratuite, dans la pratique cela ne se réalise souvent pas. En effet, afin de recevoir les traitements médicaux de façon gratuite, une personne doit être enregistrée officiellement dans son lieu de résidence, suite à quoi elle peut souscrire à l'assurance maladie obligatoire (payante). La personne a ensuite le droit de se faire soigner gratuitement mais uniquement dans le lieu où elle est enregistrée et où elle a souscrit à l'assurance maladie. Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu 'un transfert dans une autre ville ou région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave. "

(stuk 26, 'Russian Fédération: Tchétchénie: traitement des PTSD', Chechnya: Query response on the treatment of posttraumatic stress disorder (PTSD), Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, dd. 5 oktober 2011, [...])

Maar ook de toegang tot de gezondheidszorg is beperkt :

"... Médical care in most localities is below Western standards due to shortages of medical supplies, differing practice standards, and the lack of comprehensive primary care. Those facilities in Moscow and St. Petersburg with higher standards do not necessarily accept ail cases. Access to these facilities usually requires cash or credit card payment at Western rates at the time of service. The U.S. Social Security

Medicare Program does not provide coverage for hospital or medical costs in Russia.

Elderly travelers and those with existing healthproblems may be at particular risk.... "

(stuk 27, *Russian Fédération Country Specific Information*, hoofdstuk *Medical Facilities and health information*, laatst geijpdatet op 26 september 2013, toegankelijk op 14 maart 2014, te consulteren op http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_1006.html#medical) Verzoekers zijn afkomstig van Ingoesjetië waar de aanhoudende onrusten (zie ook derde middel) ervoor zorgen dat de medische verzorging niet goed kan geleverd worden.

Dans le Caucase du Nord, et plus particulièrement en Tchétchénie, le secteur de la santé publique manque d'un équipement médical de base et de médicaments. Un rapport du Ministère fédéral autrichien de l'intérieur daté de septembre 2009 cite le témoignage d'un professeur de l'Académie russe des Science qui estime que les traitements médicaux disponibles en Tchétchénie sont basiques et qui soulève le problème du manque de personnel qualifié et formé. Selon Médecins Sans Frontières en outre, les problèmes de sécurité affectent également la disponibilité des soins médicaux.

(stuk 26, '*Russian Fédération: Tchétchénie: traitement des PTSD*', Chechnya: Query response on the treatment of posttraumatic stress disorder (PTSD), Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, dd. 5 oktober 2011.)

"Le pays ne compte que très peu de psychiatres hautement qualifiés, les jeunes médecins préférant choisir une spécialité plus reconnue. La plupart des infrastructures hospitalières sont quant à elles délabrées et les médicaments en quantité insuffisante. Comble du comble : quand un malade est enfin traité et sort de l'hôpital, le suivi médical est inexistant. "

(stuk 28, "*Russie-La population est massivement dépressive*", te consulteren op <http://www.francesoir.fr/pratique/sante/russie-population-est-massivement-depressive-37553.html#>, geconsulteerd op 14 maart 2014, verzoekers zetten vet)

In die zin kunnen er dan ook grote vraagtekens geplaatst worden of de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst voor de tweede verzoekende partij wel zal kunnen worden verder gezet.

The general attitude amongst the sources with whom Landinfo has consulted about the health service in Chechnya, is that the infrastructure is good but there are weaknesses in the quality of treatment. An international humanitarian organisation expressed it thus in an email in June 2011:

[..]Grozny has been completely rebuilt in the past five years and the medical facilities which were destroyed are now largely rebuilt. However whilst the physical infrastructure is in place there are massive gaps in access to quality health care, and drug supply. Most people will leave the republic to find treatment in one of the neighbouring republics if they can afford it.

The main reason why there are qualitative weaknesses in treatment are, according to the sources, that the health personnel are not competent enough (ICRC, meeting November 2011; MSF, meeting November 2011; Well-informed source, meeting November 2011; International organisation, meeting November 2011). LCRC was of the opinion that the training for doctors and nurses in the republic is inadequate and there are too few specialists in general. A lack of specialists means that there is insufficient expertise to utilise the new medical equipment and that patients can be wrongly diagnosed. The claim that the level of highly-qualified personnel is not good enough was also confirmed by representatives for the Ministry of Labour, Employment and Social Development to the Austrian country of origin information unit

(stuk 29, "*Report: Chechnya and Ingushetia: Health Services*", LandInfo: Country of Origin Information Centre, 26 juni 2012, toegankelijk op 14 maart 2014, [...]).

Medische diensten zijn bovendien niet voor iedereen toegankelijk.

"Gezondheidszorg van een behoorlijk niveau is duur in de Russische Federatie. "

(stuk 22, "*Reisadvies Rusland*", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, dd. 31 januari 2014, geldig op 14 maart 2014, verzoekers zetten vet).

"Medical treatment in Russia is quite expensive, difficult to obtain, and not entirely comprehensive. Some hospitals offer quality services, but the majority of them which are not state hospitals use to restrict services to business hours and for those people who wish to pay for health services in advance. There are several hospitals located in the major cities of Russia - Moscow and St.Petersburg - with English speaking staff and exceptionally client-oriented high quality services, but this service is to be paid respectively.

(...)

Entirely, Russian nationalized medical care is financed by the federal budget and is officially free of charge, but the quality of service may vary.

Most hospitals keep to a bureaucratically regime, so they do not accept people unless they have all the copies of your documents as well as the copy of insurance. Moreover, you should come to the doctor at the time agreed beforehand or stand in a long queue which can take you hours and still if the business hours are over you are supposed to come next day.

Even in state hospitals Russian doctors often demand payment for disposable needles, medications, and some extra services.

The chances of getting a qualified treatment may vary depending on the patient's wealth. The quality of medical care is extremely low as compared with Western standards. Many hospitals are understaffed, poorly equipped and are in anticipation of further reforms that could bring any successful changes, implement more funds and introduce measures to increase the medical system efficiency. "

(stuk 30, 'Immigration guide to Russia, 'Health Care in Russia', artikel te consulteren op http://torussia.org/health_care_in_russia, toegankelijk op 14 maart 2014, [...]).

Algemeen kan men stellen dat de mentale gezondheidszorg in de Russische Federatie niet toereikend is voor de gezondheidsproblemen waar de tweede verzoekende partij aan lijdt. De mentale gezondheidszorg is er zeer precair. Het is immers duidelijk dat er een groot tekort is aan gepaste behandelingen, medicijnen en medische infrastructuur in de Russische federatie. Bijgevolg is er voor de tweede verzoekende partij een gebrek aan de adequate gezondheidszorg.

De verzoekende partij terugsturen naar een land, alwaar de tweede verzoekende partij geen adequate psychologische begeleiding kan krijgen en haar aldus terug te plaatsen in het psychologische lijden die zij reeds enkele jaren heeft moeten ervaren, maakt een onmenselijke behandeling uit.

verplichting in art. 74/13 Vw. De bestreden beslissingen staan hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel.

Niet alleen heeft de tweede verzoekende partij nood aan een strikte medische follow — up en zijn deze behandelingen niet beschikbaar in het land van herkomst, maar vreest de tweede verzoekende partij eveneens wat haar te wachten staat in het land van herkomst eens de waarheid aan het licht komt.

Mensenrechtenschendingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. zijn bijgevolg meer dan reëel.

Bovendien kan ook het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vermeld worden.

Dit arrest stelt dat, indien 'reliable sources ' getuigen van 'practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention', de nationale autoriteiten zich niet zonder meer kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel ten opzichte van de andere lidstaat. In concreto dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan hoe een andere lidstaat zijn internationale verplichtingen en de EU-richtlijnen in de praktijk brengt en individuele garanties eisen.

Naar analogie kan dit arrest toegepast worden voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de vraag of iemand op een efficiënte manier de noodzakelijke medische behandelingen in het land van herkomst zal kunnen krijgen. Gelet op de hierboven geciteerde objectieve bronnen ter zake is dit zeker niet het geval en zullen de verzoekende partij en blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non - refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

"The principle of non-refoulement is the cornerstone of asylum and of international refugee law. Following from the right to seek and to enjoy in other countries asylum from persécution, as set forth in Article 14 of the Universal Déclaration of Human Rights, this principle reflects the commitment of the international community to ensure to ail persons the enjoyment of human rights, including the rights to life, to freedom from torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, and to liberty and security of person. These and other rights are threatened when a refugee is returned to persécution or danger. "

("UNHCR Note on the Principle of Non - Refoulement", UNHCR, november 1997).

De verzoekende partij en terugsturen naar hun land van herkomst zou, gelet op de bovengaande argumentatie, tot gevolg hebben dat de Belgische Staat zich schuldig maakt aan een schending van het non - refoulement verbod.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

"§ 1• De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;
2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. "

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissingen dd. 24 februari 2014 en 27 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1, stuk 2 en stuk 3) zijn behept met verschillende lacunes. Er werd geen rekening gehouden met de medische/precaire toestand van de tweede verzoekende partij en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.

De bestreden beslissingen dd. 24 februari 2014 en 27 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1, stuk 2 en stuk 3) ten aanzien van de verzoekende partij en dienen bijgevolg geschorst en vernietigd te worden.

De verzoekende partijen maken het voorwerp uit van een beven om grondgebied te verlaten en een gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie, en dan meerbepaald de deelrepubliek Ingoesjetië.

Uit artikel 7 alsook artikel 74/13 j. artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissing, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in beslissing zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet gemaakt.

De veiligheidssituatie in Ingoesjetië is op zijn minst veilig en stabiel te noemen. De situatie voor gewone burgers is er nog steeds erg gevaarlijk. Een gedwongen uitwijzing naar Ingoesjetië zal artikel 3 E.V.R.M. schenden. Artikel 3 E.V.R.M. bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het billijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun derde middel het volgende:

"De verzoekende partijen maken het voorwerp uit van een beven om grondgebied te verlaten en een gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie, en dan meerbepaald de deelrepubliek Ingoesjetië.

Uit artikel 7 alsook artikel 74/13 j. artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissing, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in beslissing zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet gemaakt.

De veiligheidssituatie in Ingoesjetië is op zijn minst veilig en stabiel te noemen. De situatie voor gewone burgers is er nog steeds erg gevaarlijk. Een gedwongen uitwijzing naar Ingoesjetië zal artikel 3 E.V.R.M. schenden. Artikel 3 E.V.R.M. bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische

samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...)." (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetië en een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissingen op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Ingoesjetië, die volatiel is, op de voet volgt, in kaart brengt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Ingoesjetië. De verwerende partij heeft dit nagelaten te doen, waardoor haar zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

De verwerende partij had bijgevolg de plicht om in de bestreden beslissingen een risico - analyse te maken. d.w.z. motiveren, waarom volgens de verwerende partij. ondanks de beschikbare informatie betreffende de veiligheidssituatie. een gedwongen verwijdering naar Ingoesjetië. in het geval van de verzoekende partij en en rekening houdend met de omstandigheden die hun zaak kenmerken. toch kan plaatsgrijpen.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië op dit ogenblik allesbehalve veilig is. Ook objectieve informatie toont dit aan.

"De veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus bleef onverminderd instabiel gedurende de verslagperiode. Geweldsincidenten en aanslagen vonden bijna dagelijks plaats. (...) In Ingoesjetië is het met name onrustig in het grensgebied met Tsjetsjenië. "

(stuk 12, "Algemeen ambtsbericht Russische Federatie", Rijksoverheid.nl, juni 2013, te consulteren op <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/06/04/russische-federatie-2013-06-04-algemeen-ambtsberichthtml>. p. 66 - 68, [...])

"Ingushetia faces genuine security challenges. Over the last decade, the activity of armed groups has grown, resulting in the influx of numerous law enforcement agencies and regular launching of security operations of varying scale, mostly small.

(...) Ingushetia at present appears less affected by instability and violence than some of the neighbouring republics, in particular Dagestan, where the situation appears to have worsened over the last two years. However, human rights violations in Ingushetia continue to be committed and follow the same pattern as before, similarly to violations in the neighbouring territories. "

(stuk 18, "The Circle of Injustice: security operations and human rights violations in Ingushetia", Amnesty International, 21 juni 2012, [...])

"In terms of his political weight, Kadyrov probably dwarfs all other North Caucasian leaders put together. So the power differential between the heads of Chechnya and Ingushetia is quite high. Even though the security situation in Ingushetia under Yevkurov has improved to a degree, the republic is still a volatile place. "

(stuk 19, "Chechen - Ingush Border Dispute Resembles Démarcation of Interstate Boundary; Eurasia Daily Monitor Volume: 10 Issue: 50", Jamenstown Foundation, dd. 18 maart 2013, toegankelijk op 14 maart 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local/link/242276/351826_en.html. verzoekers zetten vet) "In Ingushetia, four local residents were abducted, two of whom "disappeared" between January and August, according to Mémorial. "

(stuk 20, "World Report 2013 - Russia", Human rights Watch, 31 januari 2013, toegankelijk op 14 maart 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local/link/237036/346032_en.html)

Last year was the twentieth anniversary of the founding of Ingushetia, the smallest republic in the Russian Federation. Also in 2012, Ingushetia joined several other republics of the North Caucasus where rebel activities increased in 2012 over the previous year. According to Russian média reports, 163 people were killed or injured in insurgency-related attacks in Ingushetia in 2012 compared to 108 in 2011 (www.kavkaz-uzel.ru/articles/218178). Out of the 163 victims, 79 were killed and 84 were injured.

Of those, 39 rebels were killed and three were injured, while 30 servicemen were killed and 60 injured. Losses among the civilians were high even without taking into consideration those who disappeared: 10 civilians were killed and 21 were injured. (...) Ingushetia experienced suicide bombing attacks again in 2012 (<http://inosmi.ru/russia/20120820/196926922.html>), with eight police officers killed and another 11 wounded in an attack during the funeral for a colleague who had been gunned down earlier in the town of Malgobek. (...) The climate in Ingushetia 'spublic sphere remains uneasy. "

(stuk 21, "Security situation in Ingushetia in 2012 Worsened; Eurasia Daily Monitor Volume: 10 Issue: 9", Jamestown Foundation, dd. 17 januari 2013, toegankelijk op 14 maart 2014, te consulteren op <http://www.ecoi.net/local link/235757/344679 en.html>, [...])

"Aile reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, worden afgeraden. Niet-essentiële reizen naar Noord-Ossetië, Karatsjajev-Tsjerkessië en Kabardino-Balkaria (met inbegrip van de Elbrus regio) worden afgeraden. (...) Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden aile reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden. (...) In de Noordelijke Kaukasus blijft een groot risico bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, de ontploffing van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen. Vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetië is een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en een toenemende radicalisering waar te nemen. "

(stuk 22, "Reisadvies Rusland", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, dd. 31 januari 2014, geldig op 14 maart 2014, verzoekers zetten vet).

Bij terugkeer naar het land van herkomst, is het heel waarschijnlijk dat de verzoekende partijen zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in mensonwaardige situaties zullen terecht komen. De ernstige veiligheidssituatie in Ingoesjetië kan niet aan de kant geschoven worden.

Het is duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met de veiligheidssituatie in Ingoesjetië. De verwerende partij heeft nagelaten de huidige toestand in Ingoesjetië te bespreken en in het kader daarvan een toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. ter realiseren. Bovenvermelde wetsbepalingen worden dan ook zonder meer geschonden."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een reeks bijlagen toe, die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, op de beoordeling van gendergerelateerde asielaanvragen, over de medische toestand van tweede verzoekster en de kwaliteit van de gezondheidszorg in de noordelijke Kaukasus (Verzoekschrift, bijlagen 7-30).

3.2. De drie door verzoekers aangehaalde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 1, 6° en 39/2 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimen om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissingen deze wetsbepalingen zouden schenden.

3.4. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld bij het nemen van de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht, uit het middel blijkt dat zij de motieven die

aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In de bestreden beslissingen wordt eveneens verwezen naar het geschonden geachte artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.
Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.”*

3.9. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 52/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

3.10. Verzoekers stellen in wezen dat de toestand die beschreven is in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet op hen van toepassing is omdat zij op het ogenblik van het uitvaardigen van het bevel nog een beroepsmogelijkheid met schorsende werking konden benutten bij de Raad tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst er echter op dat het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel verhindert dat dit ten uitvoer wordt gelegd. Verzoekers tonen niet aan dat het terugkeerbesluit gestoeld zou zijn op onjuiste feitelijke gegevens, aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden vaststelde dat de commissaris-generaal respectievelijk op 14 en 17 februari 2014 beslissingen trof tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers weerleggen evenmin dat zij niet in het bezit waren van een geldig paspoort met een geldig visum. Bovendien dient te worden aangestipt dat het beroep van verzoekers tegen de beslissingen van de commissaris-generaal inzake hun tweede asielaanvraag aanleiding gaf tot een arrest van 23 juni 2014 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd (zie punt 1.10), zodat voormeld schorsend effect thans is teloorgegaan.

3.11. Waar verzoekers menen dat zij in weerwil van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn geen passende termijn voor vrijwillig vertrek hebben gekregen, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat dit artikel in de Belgische regelgeving werd omgezet, zodat verzoekers zich niet dienstig op de richtlijn kunnen beroepen. Bovendien mist het betoog van verzoekers elke grondslag aangezien de bestreden beslissingen uitdrukkelijk een termijn van 30 dagen voorzien en verzoekers geenszins aannemelijk maken dat die termijn niet zou zijn gerespecteerd. Bijgevolg slagen zij er niet in aan te tonen dat er sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat zij geen termijn voor vrijwillig vertrek zouden hebben gekregen.

3.12. Volgens verzoekers werd geen rekening gehouden met de factoren die zijn vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat trouwens een omzetting vormt van het door verzoekers eveneens aangevoerde artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De factoren waarmee rekening zou moeten worden gehouden en die in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden opgesomd, zijn de volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Verzoekers zijn in hoofdzaak van mening dat er in de motieven onvoldoende rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.14. In hun derde middel verwijzen verzoekers naar de algemene veiligheidssituatie in hun land van herkomst ter ondersteuning waarvan zij uittreksels uit rapporten toevoegen aan hun verzoekschrift. Verzoekers laten echter na concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en tonen evenmin aan dat zij behoren tot een groep die stelselmatig wordt blootgesteld aan vernederende en onmenselijke behandelingen. Bovendien wijst de Raad wijst er nog op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet en dat zowel ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag als ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad werd getoetst werd of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers landeninformatie toe over de veiligheidssituatie in de noordelijke Kaukasus in

het algemeen en Ingoesjetië in het bijzonder (verzoekschrift, bijlagen 12-15 en 18-23). Verzoekers tonen echter niet aan dat hiermee geen rekening werd gehouden toen de Raad in zijn arrest van 23 juni 2014 tot volgend besluit kwam: *“De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaalde citaten uit de als bijlagen bijgebrachte rapporten die melding maken van de problemen op het gebied van de mensenrechten en het gegeven dat er nog steeds tal van gewelddaden worden gepleegd, waarbij in bepaalde gevallen burgerslachtoffers vallen – een situatie die overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissingen – geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er in Ingoesjetië geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor gewone burgers geen gewag kan gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partijen niet weerlegd. Waar verzoekende partijen nog passages citeren uit het bijgevoegde reisadvies voor Rusland, merkt de Raad nog op dat dergelijk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”* De thans door verzoekers toegevoegde landeninformatie noopt niet tot een andere beoordeling terzake.

3.15. Waar verzoekers zich in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM beroepen op de gendergerelateerde problemen die tweede verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag had aangehaald, wijst de Raad erop dat in het arrest van de Raad duidelijk wordt uiteengezet dat deze problemen geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming omdat niemand van deze problemen op de hoogte is.

3.16. Met betrekking tot de psychische gezondheid van tweede verzoekster, waaromtrent bepaalde medische inlichtingen aan het verzoekschrift worden toegevoegd (verzoekschrift, bijlagen 7, 11, 16-17), die geen deel uitmaken van het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening kon houden met elementen die hem op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis waren gebracht. Verzoekers tonen immers niet aan dat de medische informatie, waarvan enkel het schrijven van dr. D. (verzoekschrift, bijlage 7) dateert van vóór de bestreden beslissingen, aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden overgemaakt. In dit verband merkt de Raad op dat het afleveren van een terugkeerbesluit niet gelijkstaat aan de gedwongen verwijdering van tweede verzoekster. Indien de medische situatie van tweede verzoekster een beletsel zou vormen voor haar effectieve verwijdering, dient zij de gemachtigde van de staatssecretaris te verzoeken de verwijdering uit te stellen op grond van artikel 74/17, §2 van de vreemdelingenwet. Terloops wijst de Raad erop dat de medische problemen van verzoekers reeds tot tweemaal toe het voorwerp waren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name op 29 maart 2012 en op 12 juli 2012, die beide aanleiding gaven tot onontvankelijkheidsbeslissingen,

3.17. Het standpunt van verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris zoveel mogelijk bevelen zou willen betekenen zonder de inhoud van de dossiers na te gaan, waardoor er sprake is van machtsmisbruik, kan niet worden bijgetreden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, werden de bevelen op wettige wijze getroffen, zodat er geen sprake kan zijn van machtsmisbruik.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM noch van de aangevoerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn of van het non-refoulementbeginsel. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7, 52/3, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissingen disproportioneel zouden zijn. Er is geen sprake van machtsmisbruik of van een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN